Pregaria.cat

Entrada

Presència

Molts cops a la pregària ens examinem, constatem els nostres estats d'ànim, cerquem la pau i llegim fragments de llibres...etc. i fàcilment ens oblidem de la PRESÈNCIA.

Una mica és el que li passava a l'Ernest aquell matí que va anar a la font freda. Feia calor. La font està en un indret boscós. Es deixa la pista gran que porta a les masies, i es baixa per un camí que va a parar a la font. El lloc és ombrívol, fresc i acollidor. Al costat de la font hi ha un banc de pedra.

Tot contemplant la font i l'aigua l'Ernest recorda aquell relat de l'evangeli de Sant Joan sobre la trobada de Jesús amb la samaritana; i li venen a la ment aquelles paraules en les quals diu que el qui begui de l'aigua que Ell dóna mai més tindrà set, perquè dintre seu brollarà una font que raja aigua de vida eterna.

No hi ha ningú. Només els ocells i el soroll de la font. Es va fent com un gran silenci interior al voltant d'una imatge: la "font interior que raja aigua de vida eterna".

Què és aquesta quietud que experimento? Sembla com si tot es parés, i en el caure suau de l'aigua el temps anés perdent el seu ritme. Senyor, quina és la font interior de la qual parles, quina l'aigua que brolla vida eterna ?.....??..... (LA MEVA PRESÈNCIA)

És fonamental per a la pregària fer un acte de fe, no pas ràpid, sobre la presència del Senyor. Una fe que no veu, però que creu. Una fe, la major de vegades, buida de tota experiència sentimental. Una fe molt agradable a Déu. Ell mateix ens va comunicar que eren afortunats els que creien sense veure'l.

Presència... "en Ell vivim, ens movem i som"....

Presència que a cops es pot sentir una mica com la més fonamental referència pel cor humà.

Presència que inicia el diàleg, la mirada, la sintonia i la complicitat.

Presència oberta a totes les altres presències, que com una creu té els lligams del nord i del sud, de l'est i de l'oest.

Comença sempre la pregària en la Presència i deixa't portar i seduir per ella.

Jesús Renau sj.